

ת"פ 38816/02/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 38816-02-18 מדינת ישראל נ' גאבר

בפני
בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

גזר דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב האישום אשר ייחס לנאשם ביצוע מספר עבירות; עבירת **קשירת קשר לעשות פשע**, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**החוק**" / "**חוק העונשין**"), עבירת **גניבת רכב בצוותא**, לפי סעיף 413ב בצירוף סעיף 29(א) לחוק, עבירת **נהיגה בזמן פסילה-פסילת רשיון נהיגה**, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961, **ועבירת נהיגה ברכב ללא ביטוח**, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי (נ"ח) תש"ל 1970.

2. במסגרת הכרעת הדין שניתנה על ידי, ביום 03.07.20, לאחר שמיעת ראיות הודעתי, כי החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירות של קשירת קשר לעשות פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, נהיגה בזמן פסילת רישיון נהיגה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961 ומחמת הספק מעבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנוע (נ"ח) תש"ל 1970. עוד הודעתי כי, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של גניבת רכב, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, אך לזכותו מרכיב הביצוע בצוותא.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

3. כראיות לעונש, הגיש ב"כ המאשימה, את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (**במ/1**) וציון כי לנאשם שתי הרשעות קודמות, אשר האחרונה הינה משנת 2018.

4. לגבי עבירות של גניבת רכב, טען ב"כ המאשימה לפגיעה בערכים המוגנים בהתבסס על דברי בית משפט עמוד 1

העליון ובכלל זה, כי העבירות מן הסוג הזה הינן בבחינת "רעה חולה", שפגיעתן היום-יומית ליחידים ולציבור הינה בלתי נסבלת. נטען, כי על פי הנתונים הידועים, תופעת גניבת הרכב מתעצמת ומגיעה להיקפים גבוהים, וזאת כתוצאה מן הקלות הרבה שבביצוע העבירה והקושי לאתר את המעורבים ולהביאם לדין (ר' לעניין זה ע"פ 5128/97 **עלא מנסור נ' מדינת ישראל** ; ע"פ 344/98 **מוחמד סמארה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.06.1998)). עוד, הושם הדגש על פגיעת עבירות הרכוש בשגרת חייהם של האזרחים, שכן אלו עבירות הגוזלות מהם את רכושם, פוגעות בפרנסתם ואף גורמות לנזקים מצטברים לציבור בכללותו בשל ההפסדים הרבים הנגרמים כתוצאה מעבירות אלו, והעלויות הגבוהות של ביטוח, מדובר בעבירות הפוגעות בקניינו של האזרח ובטחונו האישי.

5. לעניין מתחם הענישה, הפנה ב"כ המאשימה את בית המשפט לגזר דין שניתן בת.פ. 11055-10-12, שם הורשע הנאשם בעבירה של גניבת רכב ובעבירה נוספת של החזקת כלי פריצה, לאחר שמיעת ראיות, בעוד נטען כי שם המדובר באדם ללא עבר פלילי, כאשר חלקו של הנאשם היה לתצפת על חברו בעודו גונב את הרכב. ביהמ"ש קבע כי לעניין עבירת גניבת הרכב, המתחם נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל, ולעניין החזקת כלי פריצה נקבע מתחם אחר של מאסר על תנאי ולצידו קנס ועד 6 חודשי מאסר. באותו מקרה, ביהמ"ש גזר על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל.

6. עוד, הופנה בית המשפט לפסק דין של בית המשפט בעליון ברע"פ 780/15, שם הורשע נאשם עפ"י הודאתו בסיוע לגניבת רכב, ונגזרו עליו 9 חודשי מאסר בפועל, הערעור למחוזי ובקשת רשות הערעור לעליון, נדחו וגזר הדין נותר על כנו.

7. מכלל האמור, נטען ע"י המאשימה כי מתחם הענישה ההולם, בתיק דנן, נע בין 10 חודשי מאסר ל-20 חודשי מאסר בפועל, ולצידו רכיבים נלווים של ענישה.

8. ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה נטען, כי כשם שקבעה הכרעת הדין, ביצוע העבירה נשוא גזר הדין נעשה על דרך של עצימת עיניים עבור תמורה כספית. לאור האמור, טענה המאשימה כי מעשיו של הנאשם, יש בהם כדי להצביע על מעורבות גבוהה בביצוע העבירה, ולא בכדי האחרון אף הורשע בביצועה.

9. ביחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נטען כי אין לפנינו תסקיר שירות המבחן, וכי לכן אין כל נסיבה לקולא שיש לזקוף לזכות הנאשם.

10. סופו של דבר, עתרה המאשימה, לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל, בן 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 31/1/2018 עד 12/2/2018, וכן לגזור עליו מאסר על תנאי בעבירות רכוש במדרג עוון ופשע, קנס, התחייבות ופיצוי לבעלת הרכב, המתלוננת.

טיעוני ב"כ הנאשם:

11. בראשית טיעוני ב"כ הנאשם הושם הדגש על התנהלות המאשימה, כפי שבא לידי ביטוי בהכרעת הדין, וכן על העובדה שהנאשם זוכה ממרבית העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

12. נטען כי תיקון 113 לחוק, שעניינו הבניית שיקול הדעת בענישה, נועד כדי ליצור מדרגי ענישה בעבירות שונות מתוך מטרה להביא לפסיקה עונשית מאוזנת. על אף האמור נטען, כי בקשר עם העבירה בא הורשע הנאשם, שבה ועותרת המאשימה, פעם אחר פעם למתחם ענישה של 10 עד 20 חודשי מאסר, בעוד בתי המשפט השונים, הוציאו תחת ידם עשרות רבות של פסיקות הקובעות שמתחם הענישה יהא בן מספר חודשים אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

13. כן, הוסיף ב"כ הנאשם, בקשר עם קביעות בית המשפט במסגרת הכרעת הדין ולמשמע טיעוני המאשימה כי אף בשלב זה, שלב הטיעונים לעונש, קמה לנאשם הזכות לטעון טענת "הגנה מן הצדק" אשר בית המשפט התבקש ליתן לה משקל רב בבואו לגזור את העונש, עד כדי סטייה לקולא ממתחם הענישה. בעניין זה טען ב"כ הנאשם כי האומנם סטייה לקולא יכול ותעשה אך במקרה של שיקום, אולם לדידו, ניתן אפוא לסטות ממתחם העונש ההולם אף משיקולים של צדק והגינות משפטית.

14. לדעת ההגנה, נסיבות האירוע דנן אינן מחמירות היות והנאשם קיבל לידי את הרכב, לאחר ביצוע הגניבה. כמו כן, נטען כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם רשויות החוק, מסר גרסתו לאירוע, קשר את האחר לאירוע נשוא כתב האישום, לא נמלט ו/או התנגד לרשויות החוק מכאן שהנסיבות אינן חמורות ולכן מתחם העונש ההולם, נע בין מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, ומתחם עליון תלוי בנסיבות.

15. בהמשך לאמור ולעניין מתחם הענישה, הופנה בית המשפט לגזר הדין שניתן ע"י כב' ס' הנשיאה, השופטת אפרת פינק ב-ת.פ. 32817-09-17, שם הורשע הנאשם במספר עבירות ובהן גם עבירה של גניבת רכב. בית משפט, בהחלטתו קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשים ועד 18 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 7 חודשי מאסר לביצוע בדרך של עבודות שירות. לצד האמור, טען ב"כ הנאשם כי בהתאם לפסיקת בית משפט בת.פ. 52814-08-17, ובעפ"ג 21707-01-17, ברור אפוא כי מתחם העונש ההולם בתיק זה, נע בין מספר חודשים ולא יותר משני חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ולכל היותר עד 8 חודשי מאסר.

16. בטיעוניו, התייחס ב"כ הנאשם למחדלי התביעה, אשר חלקם זכו להתייחסות במסגרת הכרעת הדין. לטענת ההגנה, אותם מחדלים צריכים להילקח בחשבון גם מבחינת העונש.

17. לעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם, הזכיר הסניגור את העובדה שהפך לאב בעת האחרונה; העובדה שחלף זמן רב למן הגשת כתב האישום, ומאז ועד היום לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים חדשים.

18. בסכומו של דבר, עתר הסניגור, בנסיבות העניין כי בית המשפט יסתפק בענישה צופה פני עתיד, ולו בשל

התחושה הקשה שנותרה נוכח כשלי התביעה.

הנאשם בדברו האחרון:

19. בדברו האחרון, מסר הנאשם כי לאחרונה הפך לאב ותוך כך ביקש מבית המשפט שלא להרחיקו מבנו, אשר טרם זכה להכירו. הנאשם סיים דבריו במילים "... אני מתנצל על מה שקרה לי, ואני בשנתיים האחרונות לא הייתי אפילו בחקירות. במקום איפה שאני גר יש הרבה בעיות עם המשטרה ואני לא מתערב, אפילו עם החברים לא מתערבב כמו שהייתי, יש לי חיים חדשים. אני מתנצל".

20. לאחר ששמעתי הטיעונים לעונש ונשמע דברו האחרון של הנאשם, הוריתי על מתן חוות דעת ממונה על עבודות השירות בעניינו של הנאשם וזאת מבלי לקבוע מסמרות, ומבלי לטעת תקווה בליבו של הנאשם, כל האמור על מנת שיהיו לפני ביהמ"ש כלל הנתונים הרלוונטיים בטרם מתן גזר הדין.

חוות הדעת הממונה על עבודות שירות:

21. **ביום 15.10.20** ניתנה חוות דעת הממונה על עבודות שירות. עפ"י חוות הדעת, המועמד נמצא כשיר לבצע עבודות שירות, מבחינה רפואית וכן לא נמצאה מניעה מבחינת גורמי הביטחון ומשטרת ישראל. עם זאת, צוין בחוות הדעת, כי בעבר נגזר עליו עונש מאסר בעבודות שירות, שהופסק מנהלית. עפ"י האמור בחוות הדעת, על הנאשם נגזרו חודשיים מאסר על דרך של עבודות שירות אשר אותם אמור היה להתחיל לרצות ביום 21.08.18, ברם הלה לא התייצב במועד כאמור. המועמד, התייצב לקליטה ביום 16.12.18, כ-4 חודשים לאחר המועד המקורי. בהמשך זומן לשימוע בשל אי התייצבות במקום התעסוקה, אך גם לשימוע לא התייצב. הלכה למעשה, לא ביצע הנאשם ולו יום אחד, של עבודות שירות.

22. עוד צוין, כי ביום 24.03.19 ולאור תקופת המאסר הקצרה, הורתה הממונה על חזרתו לעבודה. אלא שגם אז, אף לאחר התחייבות המועמד להתייצבות באופן רציף ובקשותיו לעניין מיקום השמתו, האחרון לא התייצב, אף לא לשימוע אליו זומן באופן אישי. לאור זאת, בוצעה הפסקה מנהלית והמועמד נדרש להתייצב לריצוי המאסר בפועל, ביום 02.07.19. גם אז לא התייצב הנאשם והיה חב מאסר. רק ביום 18.07.19, החל הנאשם בריצוי עונש המאסר בפועל ושחרר ביום 16.09.19.

23. עוד צוין בחוות דעת הממונה, כי לכשנשאל הנאשם להתנהלותו הלקויה, השיב כי בשעתו היה צעיר, רווק וחסר אחריות, אך היום שונים פני הדברים שכן מאז התחתן והיום הינו איש משפחה.

24. לאחר האמור, נטען כי לא ניתן להתעלם מהתנהלותו הקלוקלת של המועמד, כמו גם הניסיונות לאתרו תקופה כה ממושכת וכאמור לא לפני זמן רב, וממילא לא התקיים בעניינו של הנאשם כל הליך טיפולי. בנסיבות העניין, נטען כי המועמד לא השכיל לנצל את ההזדמנויות שניתנו לו ולתקן את דרכיו. לסיכומם של דברים, הערכת הממונה על עבודות השירות היא, כי הנאשם לא ניתן להשמה בעבודות שירות.

25. בהחלטתי מיום 10.11.20, נעתרתי לבקשת ב"כ הנאשם להשמיע טיעוניו אחר קבלת חוות דעת הממונה וקודם למתן גזר הדין, והוריתי על קיום דיון במעמד הצדדים.

26. בטיעוניו בדיון, חלק ב"כ הנאשם על חוות דעת הממונה, סבר שאין היא מידתית או סבירה וטען כי אין בה כדי לחייב את בית המשפט עת גזירת דינו של הנאשם, בפרט לאור קביעותיו של בית המשפט במסגרת הכרעת הדין. בכלל זה נטען, כי עצם העובדה שהנאשם כשל פעם אחת ולא ביצע עבודות שירות, אין בה כדי ללמד על סיכוייו להשתלב ולבצע עבודות שירות בתיק אחר, וביתר שאת בשים לב לחלוף הזמן ושינוי הסטטוס המשפחתי של הנאשם. מכלל האמור נטען, כי אל לבית המשפט ליתן משקל לחוות דעת הממונה, וככל שבית משפט סבור כי יש מקום לביצוע עבודות שירות, עליו שלא לקבל המלצת הממונה. כתימוכין, הופנה בית משפט זה לפסיקה של בתי משפט שונים, שבה לא אומצה חוות דעת הממונה על ידי בית המשפט ובין היתר בנסיבות מורכבות יותר, מכאן נטען כי קל וחומר בענייננו אנו.

27. המאשימה עתרה בתגובה, כי בית המשפט יאמץ את חוות דעת הממונה ויגזור את הדין בהתאם לעולה ממנה. נטען, כי חוות הדעת מפורטת דיה ומשקפת התנהלותו הקלוקלת של הנאשם, ובין היתר חוסר מחויבות וחוסר נכונות. כן נטען, כי ניתנו לנאשם מספר הזדמנויות אך האחרון סרב במעשיו לתקן התנהלותו. בקשר עם הפסיקה שצרף ב"כ הנאשם, נטען כי זו איננה רלוונטית לנסיבות המקרה דנן, מקום בו התנהלות הנאשם מקורה בעצמו הוא ולא בנסיבות חיצוניות (מצב נפשי; מידע מודיעיני). נטען, כי עונש מאסר הינו הכלל, ואילו עבודות שירות הינן חלופה אפשרית אך במידה והללו לא מבוצעות, יושם הנאשם מאחורי סורג וברית. מכלל האמור ובפרט לאור התנהלות הנאשם, התבקש בית המשפט לקבל המלצת הממונה.

28. במעמד הדיון, פנה בית המשפט אל הנאשם לשמוע דבריו לאור העולה מחוות דעת הממונה. הנאשם טען, כי לא עמד בביצוע עבודות השירות בשל המרחק שבין מקום השמתו ממקום מגוריו וכי לא זכר את התאריך של מועד ההתייצבות כפי שנקבע. כן הצהיר הנאשם, כי כיום אם יוטלו עליו עבודות שירות, יעמוד בהתחייבויותיו, גם אם יהיה זה במרחק מבית מגוריו, וזאת בשים לב לנסיבות חייו האישיות החדשות.

דין והכרעה:

קביעת מתחם העונש ההולם:

29. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יקבע בית המשפט מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרונות ההלימה ותוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

30. בביצוע עבירה של גניבת רכב, פגע הנאשם במספר ערכים מוגנים, ובהם הגנה על קניינו ורכושו של הפרט, הגנה על שלום הציבור ובטחונו. זאת ועוד, כפי שנקבע בפסיקה, ריבוי גניבות רכב גורם לנזק כלכלי לציבור כולו, וזאת בשל העלאת פרמיות הביטוח (ר' לדוגמה דבריו של כב' השופט רובינשטיין ב-ע"פ 11194/05 עטיה אבו סבית נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.05.06)).

31. לעניין הצורך בנקיטת מדיניות מחמירה בעבירות גניבת רכב, ראו למשל, רע"פ 9267/17 אבו עישא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.01.18), שם נכתב: "פעמים רבות עמד בית משפט זה על חומרתה של עבירת גניבת הרכב, בה הורשע המבקש, הגורמת נזק מידי לבעל הרכב וכן נזק כלכלי רחב לציבור, ובהתאם על הצורך לנקוט בענישה מחמירה במקרים אלו" (פס' 10).

32. בחינת נסיבות ביצוע העבירה, כפי שעולות במקרה דנן מובילה למסקנה כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הבינוני. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, אין חולק כי הרכב בו נתפס הנאשם היה רכב גנוב. אין חולק, שהנאשם עצמו לא נטל את הרכב מבית המודיעה בנס ציונה, אלא קיבל אותו לידיו בבאר יעקב, כשהוא כבר מונע, והחל נוהג אותו במטרה להעבירו לקלנדיה. כלומר, הנאשם היה מעורב בגניבת הרכב ותרם תרומה מהותית להשלמת העבירה, אך חלקו באירוע היווה חוליה אחת מתוך כלל ההתרחשות. כמו כן, בסופו של דבר, הרכב נתפס והנזק שנגרם אינו גדול באופן יחסי.

מדיניות הענישה הנוהגת:

33. סקירה כללית של מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גניבת רכב מעלה מנעד ענישה רחב. ניתן למצוא כי במקרים מסוימים הושתו על נאשמים עונשי מאסר בפועל לתקופה ממושכת ואילו במקרים אחרים, הוטלו עונשים של מאסר בעבודות שירות, ולרוב ענישה זו באה בעקבות הליך טיפולי ונטילת אחריות. בנסיבות ביצוע העבירה במקרה שלפניי, מקובל עליי מתחם הענישה אשר נקבע ע"י כב' סגנית הנשיאה פינק, בגזר הדין שניתן על ידה ב - ת.פ. 32817-09-17 מדינת ישראל נ' סעד אלדין אלטורי, אליו הפנה הסניגור, הנע בין 6 ל - 20 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

34. הנאשם יליד 1991. לנאשם עבר פלילי, אם כי לא מכביד. בעברו שתי הרשעות קודמות - האחת, משנת 2015, בעבירות הסעת שב"חים, הפרעה לשוטרי, הפרת הוראה חוקית ונהיגת רכב ללא רישיון נהיגה, והשניה - משנת 2018 בעבירת הסעת שב"חים.

35. מאז ביצוע העבירה נשוא ההליך שבכותרת, לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים.

36. אמנם, הורשע הנאשם לאחר שמיעת הראיות בתיק. עם זאת, לא נשמעו הראיות לריק, שכן במסגרת עמוד 6

הכרעת הדין הנאשם זוכה ממרבית האישומים שיוחסו לו, וכל זאת תוך מתן ביקורת נוקבת באשר להתנהלות היחידה החוקרת בעניינו.

37. לעניין זה, נזכיר כי במסגרת הכרעת הדין נתתי דעתי להתנהלות המשטרה במסגרת מעצרו וחקירתו של הנאשם וקבעתי כי בעת שנעצר הנאשם לא נאמרה לו עילת המעצר, ולא הובהרו לו זכויותיו. בעת ששהה הנאשם בניידת המשטרה, תושאל מבלי שיועמד על זכויותיו ובעקבות זאת הנאשם מסר גרסה מפלילה. מכשיר הטלפון של הנאשם, ביחס אליו נכתב בדו"ח פעולה כי נתפס, הלכה למעשה, לא נתפס ולא סומן. גם ביחס לתשאול בתחנה, קבעתי כי יש ספק האם הועמד הנאשם על מלוא זכויותיו עובר לתשאול. בנוסף לכל האמור, דיסק ההקלטה המתעדת את התשאול, נעלם ואיננו. סופו של דבר הגעתי למסקנה, שהמסה הקריטית של כלל הפגמים יחד, מייצרת תמונה של פגיעה משמעותית בזכויות הדיוניות והמהותית של הנאשם וביכולתו להתגונן ומכאן נגזרו מסקנותי ביחס לפסילת ראיות שהוגשו כחלק מפרשת התביעה. כמו כן, קיבלתי טענתו של הנאשם לאכיפה בררנית בינו לבין ה"אחר", שזהותו הייתה ידועה למאשימה ונגדו לא הוגש כתב אישום, וכל אלו עמדו בבסיס קביעתי כי יש לזכות את הנאשם מעבירה של קשירת קשר לעשות פשע וכן מרכיב ה"בצוותא" בעבירת גניבת הרכב.

38. בנסיבות אלו, כאמור, הרי שאין לומר כי כפירתו של הנאשם הייתה בלתי מוצדקת, וכי הליך ההוכחות נוהל תוך השחתת זמן שיפוטי וזמנם של העדים לחינם. זאת ועוד, מקובלת עליי טענת ב"כ הנאשם, כי יש ליטול בחשבון, במאזן כלל השיקולים בקביעת העונש, גם את התנהלותה של המאשימה במעצרו של הנאשם ובעת חקירתו.

39. באשר לנסיבות חייו של הנאשם נכון להיום, הנאשם נישא לאחרונה וכעת הוא איש משפחה ואב לילד.

40. בעניינינו, לא התקבל תסקיר שירות המבחן ביחס לנאשם ועל כן מתקשה בית המשפט להתרשם באשר לסיכויי הישנות ביצוע עבירות ע"י הנאשם.

41. כאמור לעיל, בחוות דעתו של הממונה על עבודות שירות, נמצא כי הנאשם אינו מתאים לביצוע העבודות, וזאת לנוכח התנהלותו בהשמה קודמת בעבודות שירות. כפי העולה מחוות הדעת, הנאשם בהתנהלותו ובמחדליו, ועל אף שניתנו לו מספר הזדמנויות, הוביל להפסקה מנהלית של ביצוע עבודות השירות ולבסוף ריצה את עונשו במאסר בפועל בכליאה ממשית.

42. אכן, כפי שנטען ע"י ב"כ הנאשם, ההחלטה הסופית, האם לגזור על הנאשם עונש מאסר שירוצה בכליאה ממשית או שמא בעבודות שירות, נתונה בידי בית המשפט. חוות הדעת היא כלי בידי בית המשפט לקבלת ההכרעה, אך הוא רשאי לסטות ממנה. עם זאת, סבורני כי יש להבחין בין המקרים להם הפנה הסיניגור לבין המקרה דנן, שכן ב - **תפ 15152-11-12** הטיל בית המשפט ספק במהימנות מודיעין המשטרה ביחס לנאשם, וב - **תפ 20517-09-17** וב - **תפ 46473-03-18**, היה מדובר בנאשם בעל רקע פסיכיאטרי. ואילו בעניינינו, הנאשם נפסל ע"י הממונה על עבודות שירות, בשל מחדליו שלו, התנהלותו בעייתית בביצוע

עבודות השירות, אשר נתונה הייתה לחלוטין בשליטתו.

43.נטען לפניי, כי הנאשם נמצא כיום במקום אחר בחייו והינו מחויב לשמור על התא המשפחתי שלו ועל חייו כאדם נורמטיבי. גם בהתחשב בטענות אלו, ראוי לזכור, כי האירועים המתוארים בחוות דעת הממונה אינם בגדר היסטוריה רחוקה, אלא התרחשו זה לא מכבר, במהלך שנת 2019. מחדלי הנאשם, כפי שהם מתוארים בחוות הדעת הם חמורים, ולא מצאתי בדברי הנאשם בדיון האחרון, הסבר המניח את הדעת באשר להתנהלותו זו.

44.לא מצאתי עילות לסטייה ממתחם הענישה אותו קבעתי, לקולא או לחומרא.

45.לאחר ששקלתי מכלול השיקולים בעניינו של הנאשם, לרבות חומרת העבירה, נסיבותיו האישיות ואינטרס ההרתעה של היחיד וכן של הרבים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם, אם כי לא התחתון ביותר. בנוסף, מצאתי לשים מבטחי בהצהרת הנאשם כי שינה דרכיו ואורחותיו, ואני רואה בעובדת היותו בעל משפחה משלו, כגורם אשר יש בו בכדי להפחית את הסיכון להסתבכות פלילית נוספת ולהרתיעו מאי קיום החוק והוראות בית המשפט. מטעמים אלו וכחלק מתהליך שיקומו של הנאשם והפיכתו לפרט מועיל בחברה, החלטתי להיעתר לבקשת ב"כ הנאשם ולהורות בניגוד לחוות דעת הממונה על עבודות שירות. עם זאת יובהר לנאשם, כי היה ולא ימלא בדווקנות יתרה אחר הוראות הממונה על עבודות שירות וכלל הגורמים הרלוונטיים, תופסק השמתו באופן מנהלי והוא יהא צפוי לרצות את יתרת עונשו במאסר בכליאה ממשית.

סוף דבר:

46.אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם:

א. 9 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות.

הממונה על עבודות שירות יגיש לתיק בית המשפט בתוך 30 ימים מהיום תוכנית להשמתו של הנאשם.

הנאשם מוזהר, כי חריגה מנהלי עבודות השירות תגרור הפסקתן ונשיאת יתרת העונש במאסר ממש, מאחורי סורג ובריח.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע, למשך 3 שנים מהיום.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון, למשך 3 שנים מהיום.

ד. פיצוי למתלוננת, ע.ת. 15, ע"ס 2,400 ₪ שישולם ב - 3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 15.01.21 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן.

ה. קנס על סך 3,500 ₪, או 20 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד ליום 30.06.21.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז לוד, בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' טבת תשפ"א, 16 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.